

Analiza istoriei „în reluare” este deseori necesară

Vineri, 28 august 2009

Herbert E Douglass

În ultimul timp se folosesc tot mai des, în sportul profesionist, reluările de faze. Uneori, în momente critice, un antrenor poate cere arbitrilor încetarea jocului. El dorește o reluare a unei faze, astfel ca arbitrii delegați să vadă scena așa cum a fost filmată de camerele video. Și, uneori, decizia arbitrilor este răsturnată, deoarece „faptele” din teren au prioritate. Într-un astfel de moment, jocul poate lua o turnură complet diferită.

Astfel de reluări sunt necesare în situații mult mai importante decât un meci de fotbal. Gândiți-vă cât de mulți oameni condamnați la moarte au obținut anularea sentinței și eliberarea datorită unor oameni atenți, răbdători, care au reușit să vadă și să demonstreze că sentința inițială fusese greșită.

Copernic și Galileo au fost reabilitați după ce reluarea convingerilor lor a schimbat mentalitatea bisericii și lumii științifice.

Fiecare biserică a trebuit să treacă prin procesul cercetării în reluare a unor momente critice din istoria lor. Acest proces al vizionării în reluare poate fi dureros pe moment. Dar el totdeauna duce la o viziune mai clară a misiunii și mesajului, la o proaspătă și inepuizabilă energie.

În Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea există două momente istorice cruciale care cer o reluare: Chestiunile vitale care au apărut la sesiunea Conferinței Generale din 1888, la Minneapolis, și susținerea pe care Conferința Generală a oferit-o publicației *Questions on Doctrine*, în 1957.

Ambele evenimente au avut consecințe profunde asupra bisericii. Una dintre principalele erori propagate după Minneapolis și îmbrățișate până în ziua de azi este aceea că solia a fost o uimitoare, deși târzie, recuperare a teologiei lui Luther.

Nimic nu este mai departe de adevăr! Un număr de cărți și disertații au cimentat, de-a lungul anilor, această eroare în mentalitatea adventistă. Este nevoie de o reluare necosmetizată a acestui moment. Ea va motiva corect pe cercetătorul serios și va reface identitatea adventistă.

Este vremea ca faptele să fie văzute și auzite, și nu o repetare generație după generație a acestei mistificări. De ce este important? Este important deoarece Biserica Adventistă este astăzi divizată și confuză tocmai la acest subiect al neprihănirii prin credință. Este neprihănirea mai ales o subliniere a harului și

îndreptării? Sau include ea, cu forță egală, darul sfințirii, cu punctul ei central concentrat pe pregătirea și maturizarea unui popor dispus să răspundă făgăduinței lui Dumnezeu de a birui păcatul în viața lor? În zilele noastre, intenția neprihănirii prin credință rămâne aceasta: Pregătirea unui popor pentru plecarea la cer.

Al doilea moment istoric a fost publicarea în 1957 a lucrării *Questions on Doctrine*. Abia recent anumiți scriitori serioși au numit această lucrare ca fiind „Cea mai divizivă carte din istoria Bisericii Adventiste” (George R. Knight, *Annotated Edition, Questions on Doctrine*, XIII, 2003).

În lucrarea lor *Seeking a Sanctuary* (Second Edition, 106), Malcom Bull și Keith Lockhart spun: „*Questions on Doctrine* a produs anumite incertitudini cu privire la credințele adventiste, care au făcut ca perioada evanghelică ce a urmat să fie cea mai destabilizatoare din istoria bisericii.”

Doctrinile cheie care au produs îngrijorare în ultima parte a anilor 1950, și de atunci încolo, constituiau o spectaculoasă răsturnare a unui secol de gândire adventistă asupra naturii umane a lui Hristos și a rolului Său în lucrarea de Mare Preot în relația ei cu credinciosul de astăzi. În ultima jumătate a acestui secol, cercetători serioși au solicitat cu mult curaj o „reluare” a ceea ce s-a întâmplat în 1957.

Bull și Lockhart au redat cu mare precizie cum, după anii 1960, profesori proeminenți de teologie sistematică „rareori menționau posibilitatea plecării la cer și niciodată nu discutau caracterul unei generații finale... rupând legătura dintre soteriologia și escatologia adventistă” (idem, 94). Autorii subliniază că „a doua venire a lui Hristos a primit mai puțină atenție în predicarea adventistă decât înainte cu treizeci de ani” (idem, 93).

O doamnă înțeleaptă spunea odată: „Nu avem nimic de temut în viitor, afară de faptul că am putea uita calea pe care ne-a condus Domnul și călăuzirea Sa în istoria noastră trecută” (LS 196; RH 12 oct 1905).

Ce ar avea adevărul de pierdut din reluarea fazelor controversate ale istoriei noastre?